

Ж. В. Колоїз

Криворізький державний педагогічний університет

«ЕТИМОЛОГІЧНО-СЕМАНТИЧНИЙ СЛОВНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ» ІВАНА ОГІЄНКА В КОНТЕКСТІ СЬОГОДЕННЯ

У статті йдеться про феномен Івана Огієнка, його лексикографічну спадщину загалом та «Етимологічно-семантичний словник української мови» зокрема. Акцентовано на деяких теоретичних засадах створення відповідної лексикографічної праці, її визначальних особливостях та ролі в розбудові української лексикографії. З'яву словника кваліфіковано як таку, що модифікує науковий простір, розширює лексикографічні обрії, дає матеріал для створення нових лексикографічних проєктів. Акцентовано передовсім на просвітницькій місії відповідного доробку, який засвідчує зразок популярного словника змішаного типу, що відзначається неоднотипно змодельованими мікроструктурами (елементарними / неелементарними, або комплексними). Розглянуто методи витлумачення реєстрових вокабул (описовий, структурно-семантична та граматична дефініція). Аналіз мікроструктур досліджуваної лексикографічної праці дає змогу змодельовати комплексну словникову статтю, яка могла б бути джерелом найрізноманітнішої інформації. Установлено, що праця маніфестує інтелектуальну еволюцію народу, його мовно-естетичний розвиток, актуалізує певні реалії в комунікативному просторі соціуму на конкретно-історичному зрізі.

Ключові слова: Іван Огієнко, словник, лексикографічна праця, словникова стаття, реєстрове слово, мікроструктура, витлумачення, інформація.

Іван Огієнко належить до когорти тих видатних українців, що, незважаючи на суцільні перешкоди і заборони, сприяли пробудженню та генеруванню національної свідомості, зробили вагомий внесок у розбудову вітчизняної наукової думки, скерували вектор її тогочасного розвитку на нові горизонти. Після «запізнілого вороття», довгоочікуваного повернення з «забуття», «еміграції», творчий доробок геніального вченого зі світовим ім'ям, духовного лідера і сподвижника українського народу, упродовж кількох останніх десятиліть викликає неабияке зацікавлення дослідників різних наукових царин, зокрема й мовознавчої. Це пов'язується передовсім із прагненнями об'єктивно оцінити й концептуально переосмислити мовно-історичні моменти, що з відповідних причин залишалися поза увагою наукових інтересів за радянських часів.

У добу тоталітарного режиму постать Івана Огієнка була штучно вилучена з історії становлення української культури, української мови, української школи й української церкви. Наукові пріоритети вченого несправедливо замовчувалися, не завжди об'єктивно оцінювалися. Така історична несправедливість нині поступово виправляється: творчий доробок науковця дійшов до свого адресата і став об'єктом обговорення різних наукових зібрань, різних наукових дискусій.

Феномен Івана Огієнка приваблює не лише винятковою лінгвістичною ерудицією, мовним чуттям і мовним смаком, а й вагомими науковими теоріями, концепціями, що певною мірою повинні знайти продовження в сучасному науковому просторі. Погляди сучасних науковців зосереджуються передовсім на політично незаангажованих питаннях розвитку і значення національної літературної мови, українського правопису, фонетики й акцентуації в наукових концепціях І. Огієнка (Т. Білоусова, Н. Дзюбак, С. Каленюк, Н. Кузьменко, В. Олексенко, В. Погребенник, В. Юносова та ін.), на мовностилістичних особливостях

його наукових і художніх текстів (В. Атаманчук, Н. Гудима, Н. Дворницька, Л. Марчук, Т. Мельник, В. Папіш, С. Поворознюк та ін.). Огієнкознавці активно студіюють лінгводидактичні проблеми (А. Кикилик, Г. Ковальчук, О. Мартіна, Т. Олинець та ін.). Поза увагою дослідників не залишилася й Огієнкова лексикографічна спадщина (В. Авраменко, О. Гривнак, Н. Захлюпана, І. Казимиrowa, Б. Коваленко, А. Марушкевич, Г. Опанасюк, Т. Сторчова, М. Тимошик, З. Тіменик та ін.). І це цілком справедливо, адже «те, що зробив учений у цій царині, заслуговує не лише гідного пошанування, а й необхідності залучення цього масиву його творчості для практичного використання в наукових цілях, а також у навчальному процесі» [7]. Водночас, рівень розвитку лексикографії, репрезентованої зокрема й І. Огієнком, засвідчує зрілість культури української нації. Однак попри посилену увагу науковців до відповідного об'єкта дослідження особливості авторського лексикографування, присвяченого насамперед унормуванню української мови [див. 6], доки ще не знайшли всебічного осмислення, без чого вітчизняна лексикографічна історія і теорія залишаються невикінченими. Проблема ускладнюється ще й тим, що чимало з лексикографічних праць, створених за кордоном, є недоступними для українського читача. Крім того, деякі з них, як-от «Етимологічно-семантичний словник української мови», мають «багаторічну драматичну рукописну й видавничу долю». Цей доробок, згідно з влучним висловленням М. Тимошика, є «вершиною словникотворчої діяльності Івана Огієнка», і за своєю «структурою, широтою залучення лексичного матеріалу, значенням для мовознавчої науки цілком заслуговує бути поставленим в один ряд з академічним виданням подібного типу» [7]. Відповідний словник «не тільки етимологічний, він етимологічно-семантичний, і його складач – визначний мовознавець Іван Огієнко – мав щасливу ідею використати досвід тлумачних словників, які наводять багато ілюстративного матеріалу, щоб читач ознайомився з даним словом у живій тканині мови» [4, с.550]. На превеликий жаль, авторові не судилося побачити результати своєї багаторічної наполегливої праці: з часу її завершення (наприкінці 50-х років минулого століття) і до остаточного оприлюднення (1978-1995 рр.) через певні і суб'єктивні, і об'єктивні причини [1, с.8] минуло кілька десятиліть. Матеріали були систематизовані, дорощовані й опубліковані завдяки творчим зусиллям Ю. Мулика-Луцика та М. Ласло-Куцюк.

Мета нашої статті – репрезентувати деякі теоретичні засади створення «Етимологічно-семантичного словника української мови» та його роль у розбудові української лексикографії.

Як свідчить назва, лексикографічна праця має синкретичний характер: автор, усвідомлюючи те, що носій української літературної мови досконало володітиме її нормами за умови постійного збагачення його словникового запасу, яке безпосередньо залежить не лише від розуміння значення того чи того слова, але, певною мірою, і від його походження, особливостей чи обставин з'яви в мові. Щоправда, етимологічні коментарі подані непослідовно, супроводжують переважно слова іншомовного походження, яким у словникові відведено вагомe місце. Наприклад:

Котлѐта – рід трави; плоскі подовгасті жарені «палаянички» з меленого м'яса. З фр. *côtelette*.

На зах. укр. землях – «котлѐт» з польського *kotlet* [2, с.274].

Крoкic – дикий шафран. Гр. *krōkos*, лат. *crocus*; звідси нім. *Krokus*, англ. *crocus*, фр. *crocus*; рос. *крoкoc*, *крoк*; польське *krokos*. Грецьке *krokos*, мабуть, походить із ст. євр. *karkom* – шафран (фр. *saffron*, англ. *saffron*).

Ботанічна назва: *Carthamus finctoricus*.

Що слово «крокіс» прийшло до нас (а від нас – у Росію) безпосередньо з польського «krokos» – сумніву, здається, бути не може. Але чому це слово в польській мові зберегло свою грецьку форму («krokos»), незважаючи на те, що полякам з давніх-давен було це грецьке слово відоме в його латинській версії («stocus») – це загадка.

«Крó ко с – шафран» Лекс. 1627 р. 103 [2, с.302].

Варто також зауважити, що чимало слів іншомовного походження супроводжуються не тільки етимологічною довідкою, а й містять певні енциклопедично-хронологічні дані, як-от:

Кéсар – титул римського володаря-імператора; із стцсл. кесарь (а також цесарь), а це з гр. kaisar (чит. кесар), що походить з лат. caesar.

З гр. kaisar походить від нім. Kaiser (титул німецького імператора).

Із ст. сл. цесарь походить польське cesarz (імператор) і українське (у Галичині) «цісар».

Перша слов'янیزована версія лат. caesar появилася в Болгарії – у формі болгарського слова «царь».

Першим слов'янським володарем, що титулувався царем, був монарх Болгарії Борис (852-888).

Це болгарське слово («царь») у IX-му в. увійшло в стцсл. мову, і в Україну воно прийшло разом з Християнством.

Богослужбові книги прийшли до нас з Болгарії, а в їхніх староцерковно-слов'янських текстах було й болгарське слово «цар».

Див. Єв. Св. Івана 19. 19: «Ісусъ Назарѣнинъ Царь Іюдѣискъ».

У Москві тим першим великим князем, що прийняв цей староболгарський титул (цар), був Іван IV Грозний (1547-1584).

Лекс. 1627 р. 350: «Атаксёркесс – особливое имя кролев перских, як и кéсар, римських цéсаров».

Там таки, 421: Кесар, лат – цéсар, вѣпороток, – от выпоротѣ матки з живота назван естъ, або от кудеров, або волосов или кос, с которыми ся уродил, або же жолтыи мѣл очи [2, с.210].

Запропонований словниковий проект репрезентує не тільки і не стільки професора Івана Огієнка, скільки митрополита Іларіона, реалізує передовсім просвітницьку місію, у доступній для широкого загалу формі доносить ті чи ті християнські ідеї. Звідси, відповідно, «численність статей, присвячених загальним іменникам і антропонімам давньоєврейського походження» [4, с.553]. Це лише одна з визначальних особливостей Огієнкової лексикографічної праці, на якій наголошує упорядник четвертого тому М. Ласло-Кучюк. З-поміж інших вирізняються: розмаїття ілюстративного матеріалу («Не побоюючись збільшення обсягу свого словника, І. Огієнко ввів до його складу дуже багато прикладів як з давньої, так і з нової української мови, як з художньої літератури, так і з фольклору» [4, с.550]); сприяння «наближенню українців на мовному полі» (І. Огієнко «ніби сфотографував мовний стан східних і західних областей у момент, коли ці дві частини об'єдналися в одну державу» [4, с.552-553]); «констатація тюркського походження великої кількості слів української мови», що стало сенсаційним матеріалом, який засвідчив «величезне значення саме протобулгар в етногенезі й історії українського народу» [4, с.554].

Ми не вважаємо за необхідне зупинятися на певних дискусійних моментах, про які йдеться зокрема в «Післямові» до аналізованого словника, оскільки, як відомо, будь-який творчий доробок, окрім позитивних оцінок, зазвичай спонукає до критичних зауважень.

Важливо те, що з'ява «Етимологічно-семантичного словника української мови» модифікує науковий простір, розширює лексикографічні обрії, дає матеріал для створення нових лексикографічних проєктів.

Огієнкова праця є зразком, так би мовити, популярного словника змішаного типу, що, попри загальнодоступний виклад, відзначається неоднотипно змодельованими мікроструктурами. Словникові статті мають різне моделювання: одні з них є елементарними, містять найосновнішу, але невичерпну інформацію, інші – неелементарні, або комплексні.

У першому разі здебільшого подається чи то лише тлумачення, чи то тлумачення і побіжні етимологічні коментарі, як-от:

Газ – шовкова напівпрозора тканина (ажурна). Назву свою «газ» одержав від назви стародавнього міста в південній Сирії, що виробляла й продавала такі ажурні (прозорі) тканини [1, с.258].

Диван (перс.) – м'яка канапа, софа [1, с.334].

Диван – прийнята на Близькому й Середньому Сході назва збірки одноримових віршів, розміщених в азбучному порядку рим [1, с.334]. Пор.:

Диван, -на – найвища державна рада, що була дорадчим органом турецького султана [1, с.334].

Здебільшого пояснення супроводжується й іншими характеристиками, так само неоднорідними як щодо кількісного, так і щодо якісного складу:

Блокада – ізоляція або оточення якоїсь держави. Англ. blockade. Блокува́ти – здійснювати блокаду, загороджувати шлях [1, с.157].

Дикий – невіплеканий, некультивований, примітивний, злий, жорсткий, хижий.

Ст. сл. дикъ, дикъи; рос. дикий, пол. dziki.

Похідні слова: дикун, дикар, дикунство; дичавіти, дичка.

Лекс. 1596. 26б: Сверѣпный – дикий. Сверѣпіє – дикость. Сверѣпство – дич. Сверѣпствую – дичаю [1, с.335].

Діптих – з двох дощечок складень, на якому записували імена для поминання за Богослужбою. З дптихів постали Пом'яники чи Синодики. З гр. diptychos (di – два + ptyso – складати) – удвоє складений [1, с.335].

Кректа́ти – сопіти всуміш з такими звуками, що спонтанно виходять із грудей людини під час її тяжкої праці.

Слово це звуконаслідуване [2, с.291].

Такий неоднотайний підхід до побудови словникових статей, очевидно, свідчить про те, що з певних причин авторському проєктові загалом не судилося успішно реалізуватися. Інформація, представлена в тій чи тій мікроструктурі, дає змогу говорити: автор знаходився у стані пошуку відповідної методики впорядкування й потракування матеріалу, упорядники якого зробили все, що було в їхніх силах, аби «задовольнити прохання абонентів, які пренумерували словник» [4, с.549].

Задля витлумачення реєстрової одиниці Іван Огієнко вдається до різних методів, найпопулярнішим із яких є описовий. За необхідності словникотворець послуговується чи то структурно-семантичною, чи то граматичною дефініціями, де перша використовується для потракування в основному термінологічної лексики, друга – пов'язується з репрезентацією так званих службових слів, наприклад:

Атрибу́т, -та – істотна ознака, невід'ємна ознака предмета; з лат. attributum – додане, долучене; attribuerе – наділяти, основне tribus – триба, істотна частина. До нас прийшло у XVIII ст. [1, с.101].

Мікроско́п (-па) – оптичний прилад для розглядання дрібнотворів і дрібних частинок субстанції, яких «голим оком» або взагалі не можна побачити,

або можна бачити дуже слабо й невиразно. Творцем мікроскопа був (1590 р.) голляндець Захарій Янсен. Слово це зложене з двох грецьких слів: «mikros» – ‘малий’ і «skopeo» – ‘дивлюся’ [3, с.65].

А! – вигук різного психологічного значення, і при кожному значенні своя різна інтонація: здивування, болю, насмішки, жалю й т. ін. [1, с.19].

Над – слово, основна функція якого має прийменниковий характер; цебто воно означає положення даного об’єкта, що знаходиться вище іншого об’єкта. Цей прийменник – всеслов’янський. <...> [3, с.178-180].

Аналіз макроструктури досліджуваної лексикографічної праці дає змогу змодельовати комплексну словникову статтю, яка могла б бути джерелом найрізноманітнішої інформації, а саме:

- 1) акцентуаційної;
- 2) правописної;
- 3) граматичної;
- 4) семантичної;
- 5) етимологічно-історичної;
- 6) енциклопедичної;
- 7) функційно-стилістичної;
- 8) фразеологічної;
- 9) словотвірної.

У ролі реєстрової леми представлено переважно слово, рідше словосполучку (див. **Гаманове вухо** [1, с.262]; **Дипломатична наука** [1, с.335]; **Звуконаслідувальні слова** [2, с.97]), фразеологізм (див.: **«Вовк в овечій шкурі»** [1, с.239]; **«Жіре́б кінено!»** [2, с.38]; **Золоте рунó** [2, с.122]), а то й морфему (див.: **ді-** [2, с.337]; **-ізм** [2, с.134]; **-ішний** [2, с.157]; **«мон-»** [3, с.104]). Причому словосполучки і фразеологізми маніфестовані упорядниками словника по-різному: з одного боку, вони винесені як заголовні вокабули, з іншого, – є складовим елементом інтерпретаційної частини. Наприклад:

Біти, б’ю, ст. сл. бити, б’ю – бию.

Б и т и по руках при складанні якої умови знане ще з Біблії; д. с. takoa kaf (чи jad) – бити долоню чи руку, пор. Йов 17. 3.

Бі тий шлях – утоптана дорога або кам’на дорога. Вільде I. 68: Кооперація битим шляхом поведе бідняків до добробуту. В Галич. народн. «цісарська дорога» [1, с.136].

Enfant terrible – жахлива людина, яка бентежить своєю безтактною безпосередністю. Дослівне значення цього французького вислову – «жахлива дитина», читається «анфан терібль» [2, с.13].

У переважній своїй частині повнозначні реєстрові одиниці містять наголос відповідно до акцентуаційних норм. Відсутність наголошення в окремих словах, вочевидь, є технічним недоглядом (пор.: **«Вовчий білет»** [1, с.239]). Подекуди наголос використовується як засіб розрізнення значення того чи того слова (наприклад, **Новина́, новіна** [3, с.287]), оформленого відповідно до чинних (на певному етапі розвитку мови і суспільства) правописних норм (пор.: **Острі́г** [3, с.403]). Іноді Іван Огієнко коментує особливості правопису в межах відповідної словникової статті, як-от:

Огер – жеребець; <...>.

У кр. фольклорі слово «огер» (на західноукр. землях «огер» і «огир», «огір»), а на східноукр. – «огер», «огир») в основному з темами про польську шляхту – з «паншённих часів» – було пов’язане, подібно як і слово «огар», «огар» – з польського «огаг», що гончого пса означає [3, с.334]. Пор. також:

Мусульмáнин, б́у сурма́н [3, с.149-150] <...>. «**Бусурман**» і «бусурмен» – обидві форми є в «Правопис. словнику» Голоскевича (1929).

Усвідомлював І. Огієнко і те, що граматична інформація, доповнюючи семантичну й етимологічну, підносить вагу словника як своєрідного посібника з культури мову. Відтак, нехай і зрідка, упорядник вдається до граматичних характеристик. Це стосується переважно частиномовної належності (див.: **На́глий** [3, с.174]); граматичного значення роду (див.: **Оркéстра**, оркéстр [3, с.391]; **Мечéть** (ж. роду); західноукр. «**мечет, -ту**» (чол. роду) [3, с.35]; **Ді́лів**, дідова, дідове, ділівський – приналежний до діда [1, с.339]); граматичного значення родового відмінка насамперед іменників другої відміни (див.: **Аскéт, -га** [1, с.95]; **Аскеті́зм, -му** [1, с.95]; **Левéнець**, -нця, мн. -нці [2, с.342]); граматичного значення множини (див.: **Нагі́дка** – множ. нагі́дки [3, с.174]; **Лев**, множ. лéви, лéвки [2, с.342]; **Лев**, мн. ле́ї [2, с.342]) і т. ін.

Зрідка Іван Огієнко увиразнює інтерпретаційну частину відповідними словотвірними характеристиками, що стосуються переважно похідних слів, про що певним чином повідомляє автор, використовуючи відповідний актуалізатор у вигляді спеціальної ремарки:

Ла́комий – ласий (на що), жадний (чого). Старослов. і староукр. лакомь, болг. лаком, серб. лаком, чеське *lakomý*, польське *łakomu*, рос. лакомый.

Походить із ст. сл. лакати (із старшого стсл. алкати) – прагнути; з праслов. *olkati – прагнути.

Слово праїндоевроп. походження. Лит. *alkstu* – прагнути, відчувати голод або спрагу; латв. *alkstu* – зазнавати голоду.

Похідні слова: ла́комитися, пола́комитися, зла́комитися (на що); ла́комка (див. ла́кітка); ла́комство (ст. сл. лакомство) – жадоба [2, с.333] (див. також: **Ламáти** [2, с.333]).

У цій, як і в низці інших мікроструктур словника, спостерігається відсутність уніфікованої подачі матеріалу та відповідних скорочень, наявних в інтерпретаційній частині, що маніфестують як граматичну, так і функційно-стилістичну інформацію, а подекуди ілюстративні параметри та параметри паспортизації. Пор., наприклад, заголовні статті: **Дівчина** [1, с.338]; **До́шка** [1, с.355]; **Небі́жчик** [3, с.238] і т. ін.

Як уже зазначалося, до реєстру аналізованої лексикографічної праці входять не лише повнозначні одиниці, але й морфеми, що піддавалися десь-недєсь побіжним, а подекуди й більш розлогим коментарям. Нині укладання «Етимологічного словника суфіксів української мови» вважають новим етапом у розбудові вітчизняної лексикографії («у розвитку української, слов'янської та індоєвропейської компаративістики» [5, с.39]). Огієнкова словникова стаття з реєстровою вокабулою **-енко** [2, с.12-13] суттєво відрізняється від тієї, яку пропонує Т. Марченко [5, с.47], не зважає на деякі аспекти, що могли б маніфестувати відповідну одиницю в іншому вигляді, під іншим кутом зору, проте містять певну довідкову інформацію, розраховану передовсім на пересічного читача.

Аналіз теоретичних засад Огієнкового лексикографування не є вичерпним, оскільки макро- та мікроструктура «Етимологічно-семантичного словника української мови» містить чимало різних нюансів і потребує системного і ґрунтового опрацювання, зокрема й крізь призму порівняння тих чи тих реєстрових вокабул із однойменними з академічного «Етимологічного словника української мови». Утім, це вже теми наступних наукових студій.

Узагальнюючи зауважимо: словникотворча спадщина Івана Огієнка, що свого часу була обділена увагою науковців, повинна посісти належне їй місце в реєстрах

найавторитетніших вітчизняних лексикографічних праць, статі невід'ємною частиною лексикографічного процесу загалом і лексикографічної критики зокрема.

«Етимологічно-семантичний словник української мови», репрезентуючи інтелектуальну еволюцію народу, його мовно-естетичний розвиток, актуалізуючи певні реалії в комунікативному просторі соціуму на конкретно-історичному зрізі, відіграв свою просвітницьку роль в історії розвитку писемності й культури суспільства.

Список використаних джерел:

1. Етимологічно-семантичний словник української мови / Митрополит Іларіон ; [за ред. Ю. Мулика-Луцика] // Ін-т дослідів Волині. – Вінніпег : Накладом тов-ва «Волинь», 1979. – Т. 1. – [Ч.39]. – 365 с.
2. Етимологічно-семантичний словник української мови / Митрополит Іларіон ; [за ред. Ю. Мулика-Луцика] // Ін-т дослідів Волині. – Вінніпег : Накладом тов-ва «Волинь», 1982. – Т. 2. – [Ч.39]. – 399 с.
3. Етимологічно-семантичний словник української мови / Митрополит Іларіон ; [ред. і доповн. Ю. Мулика-Луцика] // Ін-т дослідів Волині. – Вінніпег : Накладом тов-ва «Волинь», 1988. – Т. 3. – [Ч.39]. – 415 с.
4. Етимологічно-семантичний словник української мови / Митрополит Іларіон ; [за ред. Ю. Мулика-Луцика] // Ін-т дослідів Волині. – Вінніпег : Накладом тов-ва «Волинь», 1995. – Т. 4. – [Ч.39]. – 557 с.
5. Лучик В.В. «Етимологічний словник суфіксів української мови» – новий етап у слов'янській компаративістиці / В.В. Лучик // Мовознавство. – 2013. – №2-3. – С. 39-50.
6. Сторчова Т.В. Лінгвістична термінологія у лексикографічній спадщині Івана Огієнка [Електронний ресурс] / Т.В. Сторчова // Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Філологічні науки. – 2015. – Вип. 40. – С. 170-173. – Режим доступу: http://irbisnbnv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Npkpnu_fil_2015_40_44.pdf.
7. Тимошик М.С. Передне слово [Електронний ресурс] / М.С. Тимошик // Іван Огієнко (Митрополит Іларіон). Історія української літературної мови / упоряд., авт. іст.-біогр. нарису та приміт. М.С. Тимошик. – К. : Наша культура і наука, 2001. – 440 с. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/ohukr/ohu.htm>.

The article deals with the phenomenon of Ivan Ohiyenko, his lexicographic heritage in general and «Etymological semantic Ukrainian dictionary» in particular. The attention is focused on some theoretical basis of creating the above mentioned lexicographical work, defining its peculiar features and the role in the development of Ukrainian lexicography. Dictionary production is classified as the one that leads to science modification, expanding lexicographical horizons, and providing data for new lexicographical researches. This article primarily analyzes its education mission, noted by this dictionary, characterized by diverse microstructures (elementary / non-elementary or complex). The methods of word interpretation are revealed (descriptive, structural semantic and grammatical definition). The analysis of investigated microstructures in this lexicographical work enables to model a comprehensive lexical entry, which could be the source of wide information. This dictionary manifests the national intellectual evolution, nation's language and aesthetic development, and reveals certain update realities in the communication space of society at specific historical age.

Key words: Ivan Ohiyenko, dictionary, lexicographical work, lexical entry, registered word, microstructure, definition, information.

Отримано: 01.02.2017 р.